

Λόγος
Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Ἀποστόλου
Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς
Ἁγίας Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας
εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου
Κελλίον Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου Κουτλουμουσιανῆς Σκήτεως
13/26 Νοεμβρίου 2017

«Ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐδέξω τὴν θεῖαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν χειλέων,
πάντας διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν, Ἰωάννη Χρυσόστομε,
παμμακάριστε Ὅσιε, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε,
ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν».
(Κοντάκιον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου)

Μετά πολλῆς συστολῆς ἀλλὰ καὶ περισσῆς πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως,
Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι,
Ὅσιολογιώτατε ἅγιοι Γέροντες τῆς πανηγυριζούσης Καλύβης καὶ συνώνυμο τοῦ
ἑορταζομένου Ἁγίου, κ. Χρυσόστομε,
Ὅσιώτατοι μοναχοὶ καὶ
Εὐλαβέστατοι φιλάγιοι πιστοί,
Εὐρίσκομαι σήμερον ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, συνεορτάζων καὶ συμπανηγυρίζων τὴν
μνήμην ἐνός ἐκ τῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Χαίρων δέ μεθ' ὑμῶν
διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας, ἀναλογίζομαι τό ὕψος τῆς εὐθύνης τοῦ ἔχοντος
τὴν διακονίαν τοῦ κηρύγματος κατὰ τὴν μνήμην τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἱεροκήρυκος τῶν
αἰώνων, τοῦ βασιλέως τοῦ ἄμβωνος. Διό καὶ ἐπικαλοῦμαι τὰς εὐχὰς τοῦ Ἱεροῦ Πατρὸς
«τοῦ πάντας διδάσκοντος διὰ τῶν χειλέων του, προσκυνεῖν τὸν ἕνα ἐν Τριάδι Θεόν»,
πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἀρωγὴν τῆς ὑψηλῆς ταύτης διακονίας τοῦ λόγου.

Ἀσφαλῶς, δέν ἀπεδόθη ἐπί ματαίῳ εἰς τόν ἑορταζόμενον πατέρα τῆς Ἐκκλησίας ὁ μοναδικός καί ἀνταποκρινόμενος εἰς τήν πραγματικότητα χαρακτηρισμός τοῦ «χρυσοστόμου». Οἱ ἄμβωνες τῆς Ἀντιοχείας καί τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἀντηχοῦν ἀνά τούς αἰῶνας τά βαθυστόχαστα, ἐποικοδομητικά, ἐκφραστικώτατα καί ὁμολογιακά κηρύγματά του, τά ὅποια προεκάλουν τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε οἱ ἀκροαταί ἔλεγον ὅτι «ὁ χρυσός ρέει ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Ἰωάννου». Χρυσᾶ ρεῖθρα ἀνέβλυζον ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καί Χρυσόστομον τόν ἀπεκάλεσεν εὐλόγως ὁ λαός καί ἡ Ἐκκλησία. Εὐστόχως δέ ὁ ἱερός ὑμνογράφος σημειώνει: «Χρυσέοις ἔπεσι καί θεοφθόγοις διδάγμασι, κατακοσμήσας τήν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, πλοῦτον πνευματικὸν ἐθησαύρισας ἐν αὐτῇ, διὸ στέφανον ἐξ ἀκηράτων ἀνθέων, πλεξαμένη τοῖς ἄσμασι, τῇ ἱερᾷ σου προσφέρει μνήμη, πάγχρυσε τῇ ψυχῇ σὺν τῇ γλώττῃ, Ἰωάννη Θεόσοφε». (Δοξαστικό τῶν Αἰῶνων).

Ἀλλά δέν ηὐτύχησαν νά τόν ἀπολαύσουν ὡς ρήτορα μόνον οἱ ζῶντες κατὰ τήν ἐποχὴν τῆς δράσεώς του πιστοί, διότι καί ἡμεῖς σήμερον, μετὰ τήν παρέλευσιν τοσοῦτων αἰῶνων, ἔχομεν τήν δυνατότητα νά ἀποθαυμάζωμεν τά ἀθάνατα κηρύγματά του καί νά ἐντρυφῶμεν εἰς τήν ὑπέροχον διδασκαλίαν του, τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος μᾶς παρέδωκεν ὡς πολύτιμον παρακαταθήκην διὰ τῶν ἐξαιρέτων καί θεοπνεύστων συγγραμμάτων του. Διότι ὁ Χρυσόστομος εἶναι εἷς ἐκ τῶν πολυγραφωτάτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι δέ ὄλως ἰδιαιτέρως εὐτυχεῖς καί προνομοιοῦχοι ὅσοι ἐντρυφοῦν εἰς τὰς σελίδας τῶν σοφῶν καί ἐπικοδομητικῶν συγγραμμάτων του, ἀντλοῦντες ἐκεῖθεν σοφίαν καί πνευματικὴν καθοδήγησιν.

Ἀλλά καί δι' αὐτούς οἱ ὅποιοι δέν ἔχουν τόν τρόπον καί τήν δυνατότητα νά προσεγγίσουν τά συγγράμματα τοῦ ἱεροῦ πατρός καί νά μελετήσουν τά θεόσοφα διδάγματα αὐτοῦ, δυνάμεθα νά ὑποδείξωμεν ἄλλον μέγιστον θησαυρόν, προερχόμενον ἀπὸ τήν σοφίαν καί ἀγιότητά του: τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, τήν ὁποίαν, συμφώνως πρὸς τήν παράδοσιν, συνέθεσεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὑποδεικνύομεν δέ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι πᾶς χριστιανός, λαϊκός τε καί μοναχός, παρακολουθῶν μετὰ προσοχῆς καί κατανύξεως τό κείμενον τῶν εὐχῶν αὐτῆς, αἰσθάνεται νά ζωντανεύῃ ἐνώπιόν του, ὡς κῆρυξ μετανοίας καί μυσταγωγός, ὁ ἱερός οὗτος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πέραν ὅμως τῶν εἰρημένων τούτων σημαντικῶν σημείων, ὁ ἱερός χρυσολόγος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας διαθέτει καί ἄλλας ἀφορμάς ἐμπνεύσεως καί πνευματικῆς

εξάρσεως. Διήλθε τήν ζωήν του ἐν μέσῳ ἀγώνων διά τήν πίστιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀγωνιστής καί μαχητής ἀκατάβλητος, ἀντιμετώπισεν τήν κακίαν τῶν ἀνθρώπων καί ὑπέμεινεν τάς διώξεις. Κατεδικάσθη, ἐξωρίσθη καί ἐγνώρισε ἀλλεπαλλήλους κακουχίας. Ὁ φθόνος τῶν ἐχθρῶν του τόν μετεκίνησεν ἀπό τήν Κωνσταντινούπολιν εἰς τόν Πόντον. Σύρων ὁ Ἅγιος ὑπομονετικῶς τά βήματά του ἐπί μῆνας ὀλοκλήρους, ἔφθασεν εἰς τόν τόπον τῆς ἐξορίας του διά μέσου δυσβάτων μερῶν καί μετὰ πολλῶν κακουχιῶν. Μετά ἀπό μακράν καί ἐξαντλητικήν ὁδοιπορίαν, εἰσηλθεν εἰς τόν ἐπί τῆς ὁδοῦ τῆς πορείας αὐτοῦ εὐρισκόμενον ναόν τοῦ Ἁγίου Βασιλίσκου, διά νά ἀναπαυθῆ δι' ὀλίγον. Ἐξηντλημένος ὡς ἦτο, ἀπεκοιμήθη καί ἐν ὁράματι βλέπει τόν Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας, τόν μάρτυρα Βασιλίσκον, ὅστις ἐνεθάρρυνεν αὐτόν διά τοιούτων λόγων: «Θάρσει, ἀδελφέ Ἰωάννη, αὔριον γάρ ἅμα ἐσόμεθα». Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀντελήφθη ὅτι τό ὄραμα ἐκεῖνο ἦτο ἀποκαλυπτικόν. Ἐζήτησε νά λάβῃ τήν Θεῖαν Κοινωνίαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐνεδύθη ἄμφια λευκά, καί, τοιουτοτρόπως, λευχειμονῶν καί ἔχων κοινωνήσει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, παρέδωσε τήν ἀγίαν του ψυχήν εἰς τόν Χριστόν ἀναφωνῶν: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν».

Ἀγαπητοί πατέρες καί ἀδελφοί,

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ζῆ ἐν οὐρανοῖς, ἀλλά παραμένει ἐν μέσῳ ἡμῶν ὡς ὁδηγός καί κανὼν ἀκριβείας διά τήν πνευματικήν μας ζωήν. Ἐδίδασκεν ἀπ' ἄμβωνος τήν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τήν μετάνοιαν, τήν ἐλεημοσύνην, τήν προσευχήν, τήν ἀφιλοχρηματίαν καί τήν μετοχήν εἰς τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Πολλάκις, ὅμως, ὠμίλει καί διά τήν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, θέμα τό ὁποῖον ἦτο ὄλως ἰδιαιτέρως ἠγαπημένον εἰς τά κηρύγματά του. Παρωμοίαζε τήν ζωήν ὡς μίαν θάλασσαν. «Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καί εὐρύχωρος». Καί ὅπως εἰς τήν θάλασσαν ὑπάρχουν κύματα καί κλυδωνισμοί, τοιουτοτρόπως καί εἰς τήν ζωήν μας, ἀκόμη καί εἰς τήν μοναχικήν, ὑπάρχουν θλίψεις καί δοκιμασίαι, ὀδύνη καί βάσανα. Τό μικρόν πλεούμενον τῆς ζωῆς μας κλυδωνίζεται. Πολλάκις δέ οἱ ἄνθρωποι, ἔχοντες ἀπολέσει τόν προσανατολισμόν των, ἀποτυγχάνουν, διότι ἀναζητοῦν τήν γαλήνην καί τήν εὐτυχίαν, δηλαδή τόν εὐδίων λιμένα, ὄχι εἰς τόν Χριστόν, ἀλλ' εἰς γήινα καί μάταια πράγματα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παρωμοιάζει τόν προσκολλώμενον εἰς τά μάταια ἄνθρωπον μέ δέντρον φυλλοβόλον. Σήμερον οἱ κλῶνοι του εἶναι κεκαλυμμένοι

ἀπό φύλλα, εἶναι εὐσκιόφυλλον. Αὐριον, ὅμως, ὅτε τό φθινόπωρον ἐλεύσεται καί ἄρχεται ὁ χειμών, τά φύλλα πέφτουν. Σημειώνει χαρακτηριστικῶς: «Δένδρω τινί προσέοικεν ἄνθρωπος, νῦν μὲν τό τῆς εὐθηνίας ἀνθηρόν περιφέρων, νῦν δέ τῷ ταύτης ὡς δέντρον ἐκδυόμενος φύλλον» (ΕΠΕ 31, 376). Ἄπαντα δέ τά γήινα ἀγαθά τά θεωρεῖ ὁ ἱερός πατήρ ὡς συνεζευγμένα μεθ' ἑνός σκιάχτρου, τό ὁποῖον λέγεται μαρασμός. Ὅλα μαραίνονται καί φεύγουν. Ὅλα ὅσα ἀποκτῶμεν ἔχουν ἕνα γείτονα, ὁ ὁποῖος κάποτε θά τά καταστρέψη, καί εἶναι οὗτος ἡ φθορά.

Ἀλλά διά τούς πιστούς ὁ βίος δέν εἶναι μόνον θλίψεις. Εἶναι ἡ ἀρχή τῆς χαρᾶς. Διά τῆς θλίψεως ὀδηγοῦμεθα εἰς τήν χαράν. Διά τοῦ θανάτου ὀδηγοῦμεθα εἰς τήν ζωήν καί διά τῶν ρεόντων μεταβαίνομεν εἰς τά μένοντα καί σταθηρά. Ὁ ἴδιος ἄλλως τε ἐπέλεξε τήν μοναχικήν ζωήν, ἡ ὁποία, ὅπως τό γνωρίζετε ἐσεῖς ὅλοι οἱ εὐλαβεῖς οἰκήτορες τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, συνιστᾷ ἕν ἐκούσιον μαρτύριον, ἀναίμακτον μὲν, σκληρόν καί ἀπαράκλητον δέ. Ἐξεδιώχθη τοῦ θρόνου του ἀπό τόν φθόνον τῶν συνεπισκόπων του καί ἐκοιμήθη εἰς τήν ἐξορίαν, ἕνεκα τῶν πολλῶν κακουχιῶν τάς ὁποίας ὑπέστη. Ἀλλά ἐδόξαζε τόν Θεόν, διότι ἐγνώριζεν καλῶς ὅτι «οὐκ ἄξια τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρός τήν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. 8, 18).

Ἀξίζει νά σημειωθῆ, ἐν προκειμένῳ, ὅτι ὅταν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀντιμετώπισε ἐνδοεκκλησιαστικά προβλήματα, ἔχων ἐνώπιόν του τόν κίνδυνον τῆς ἐκθρονίσεως καί ἐξορίας καί, ἐνῶ εἶχε τήν ὑποστήριξιν τοῦ φίλου αὐτοῦ Πάπα Ρώμης Ἰννοκεντίου, ἐζήτησε εἰς αὐτόν μετ' ἐπιστολῆς, συμπεριλαμβανομένης εἰς τά ἔργα του ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πατρολογία, νά μήν ἐπέμβῃ προσωπικῶς, ἀλλά νά ἐπιδείξῃ «φροντίδα καί σπουδήν», ὥστε νά συγκληθῆ Σύνοδος καί μάλιστα Οἰκουμενική, κάτι τό ὁποῖον τελικῶς δέν ἐπετεύχθη.

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου διασώζεται τό ἦθος του. Προετίμησε νά θυσιασθῆ ὁ ἴδιος, παρά νά ἐπιτρέψῃ εἰς τόν Πάπαν Ρώμης νά ἐπέμβῃ εἰς προσωπικόν ἐπίπεδον, παρ' ὅτι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐπεμβάσεώς του θά ἦτο ἀναμφιβόλως θετικόν. Ὅμως, ὁ Χρυσόστομος δέν ἐπίστευε εἰς τόν ρόλον τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς συντονιστοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἔχοντος παγκόσμιον ἐξουσίαν, ὅπως δέν ἐπίστευε καί εἰς τήν ἄποψιν ὅτι ἡ ἀλήθεια δύναται νά διασφαλισθῆ ἀπό μεμονωμένα πρόσωπα, ἀλλ' ἐτόνιζε τήν ἀξίαν τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος καί τῆς Συνόδου, ὡς μόνης αὐτῆς

ἐχούσης τὴν δυνατότητα νὰ διασφαλίση τὴν Ὁρθόδοξον φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, κάτι τὸ ὁποῖον κάποιοι σήμερον -δυστυχῶς- δὲν δύνανται νὰ ἀποδεχθῶν. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ πρὸς τὸν Ἰννοκέντιον, εἰς τὸ ὁποῖον μεταξύ ἄλλων σημειώνει: «Ἀλλὰ τί κατὰ τῶν τοιούτων νῦν ἐν τῷ παρόντι ποιήσωμεν; Ἀναγκαία ἐστὶ διάγνωσις συνοδική, ἣν καὶ πάλαι ἔφημεν συναθροιστέαν, μόνη γάρ ἐστὶν ἣτις δύναται τὰς κινήσεις τῶν τοιούτων καταστεῖλαι καταιγίδων... Πάντα ὅσα οὖν τῷ φθόνῳ τοῦ διαβόλου πρὸς τὴν τῶν πιστῶν δοκιμασίαν τετάρακται, πραῦνθήσεται... Καὶ γὰρ ἡμεῖς πολλά σκεπτόμεθα ὄν τρόπον ἡ σύνοδος οἰκουμενικὴ συναχθεῖη, ὅπως τῇ βουλήσει τοῦ Θεοῦ αἱ ταραχώδεις κινήσεις παύσωνται» (PG Migne 52, 538). Μὲ τούτους λόγους αὐτοῦς ὁ ἱερός πατήρ τονίζει ὅτι ἡμεῖς πολλά σκεπτόμεθα καὶ πολλά λέμε, ἀλλὰ ἡ Σύνοδος δύναται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ περισσοτέρας ἀσφαλείας τὴν βούλησιν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δὲ καλύτερον νὰ ἐμπιστευόμεθα τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θὰ ἀποφασίσῃ συνοδικῶς καὶ θὰ κρίνῃ τὰς θέσεις καὶ τὰς ἀπόψεις μας, παρά νὰ ἐμπιστευόμεθα τὴν ἡμετέραν γνώμην ἢ τὴν τῶν μεμονωμένων προσώπων τοιαύτην. Ἡ ὑπακοή εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τούς γεροντάδες μας, ἡ ὑπακοή εἰς τούς ἡγουμένους καὶ εἰς τούς Ἐπισκόπους, ἡ ὑπακοή εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ ποιμενάρχην μας, οὐδεμία ἀρνητικὴν συνέπεια ἐπιφέρει εἰς τὴν ζωὴν μας καὶ τὴν πνευματικὴν μας πορείαν, τὸναντίον μάλιστα ἐκ τῆς ὑπακοῆς ἐξαρτᾶται ἡ πρόοδος καὶ ἡ κατὰ Θεὸν προκοπή μας διὰ νὰ μὴ εἴπω ἡ σωτηρία μας.

Ἄς μὴ διαφεύγει, τῆς προσοχῆς μας, φίλτατοι πατέρες, ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας κάποιοι Σύνοδοι – βεβαίως ἐλάχισται - ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ληστρικά. Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν ἔγινε ὑπὸ ομάδων ἢ μεμονωμένων προσώπων ἀλλὰ πάλιν ἀπὸ Σύνοδον, καθὼς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ Σύνοδος θὰ χαρακτηρίζῃ καὶ θὰ ἀξιολογῇ τελικῶς μιὰ ἄλλην Σύνοδον, ἀκόμη κι ἂν πρόκειται περὶ Οἰκουμενικῆς.

Ὁ ἴδιος ἱερός πατήρ ἐτόνιζε μὲ ἀπόλυτον σιγουριάν εἰς ἄλλον σημεῖον τῆς διδασκαλίας του ὅτι οὔτε τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ σχίσματος καὶ τοῦ διχασμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Σημειώνει χαρακτηριστικῶς: «οὐδέ τοῦ μαρτυρίου τὸ αἷμα ταύτην τὴν ἁμαρτίαν δύναται ἐξαλείφειν» (PG Migne 62, 85). Σχετικῶς δὲ μὲ ὄλους αὐτούς, οἵτινες ὑπεραμύνονται διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεωροῦν ἑαυτούς ὡς σωτῆρες καὶ προστάτας της πρέπει νὰ τονίσουμε διὰ τοῦ στόματός του ὅτι ἡ Ἐκκλησία σώζει καὶ δὲν σώζεται ὑπὸ οὐδενός. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σῶμα Χριστοῦ ἀποσκοπούσα εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, διὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν

μποροῦν νά ἀφανίσουν τήν Ἐκκλησίαν οὔτε καί νά τήν καταποντίσουν. Θά εἶπει ὁ Ἱερός πατήρ: Ἄρχοντες θρησκευτικοί, ἄλλοτε καί τώρα, φορεῖς κοσμικῆς ἐξουσίας, αἰρετικοί, ἀκόμη καί οἱ ἴδιοι οἱ δαίμονες «ἐπολέμησαν τήν Ἐκκλησίαν», ἡ ὁποία ὁμως ὄχι μόνον δέν ἐνικήθη ἀλλ' «αὕτη, πολεμουμένη νικᾷ, ἐπιβουλευομένη περιγίνεται, ὑβριζομένη, λαμπρότερα καθίσταται, δέχεται τραύματα, καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἐλκῶν, κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται, πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νικᾶται» (PG Migne 52, 397-8).

Εὐλαβέστατοι πατέρες,

Δέν δύναμαι, ἀναφερόμενος εἰς τόν Μέγιστον αὐτόν Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν ἱερόν Χρυσόστομον, καθώς καί εἰς τήν περί τῆς ματαιότητος τῆς παρούσης ζωῆς καί εἰς τήν περί τῶν θλίψεων διδασκαλίαν του, νά μήν μνημονεύσω τόν μακαρία τή λήξει γενόμενον, αἰοίδιμον μοναχόν Μωϋσῆν τόν Ἀγιορείτην, τόν ἐν ἔργοις ἀκολουθήσαντα τά βήματα τοῦ ἱεροῦ χρυσολόγου πατρός, τόν πολλά ὑπομείναντα διά τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τόν ἀγογγύστως διελθόντα τήν παροῦσαν ζωήν, τόν λόγιον, τόν πολυγραφώτατον συγγραφέα, τόν πολλούς ὀρθοδόξους χριστιανούς φωτίσαντα διά τῆς γραφίδος του καί τῶν ἐμπνευσμένων ὁμιλιῶν του, τόν ἀνακαινιστήν τοῦ παρόντος Κελλίου καί Γέροντα τοῦ ἐκλεκτοῦ καί τιμίου, σεμνοῦ καί εὐλαβῶς ἀγωνιζομένου ἱερομονάχου Χρυσοστόμου, ἀξίου διαδόχου αὐτοῦ.

Ὁ μοναχός Μωϋσῆς, εἰ καί εὐρίσκεται εἰς τήν μακαρίαν ζωήν, ἀποτελεῖ εἰσέτι κεφάλαιον διά τήν Ἐκκλησίαν μας καί τό Ἁγιώνυμον Ὅρος, ἀντανακλᾶται δέ πλήρως εἰς τό πρόσωπόν του ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου, ὅστις προτρέπει νά μνημονεύωμεν «τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. 13, 7)· διότι ὄντως ὁ μακαριστός Μωϋσῆς ἐλάλησεν ὑμῖν, ὡς καλός ἡγούμενος, τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, διά τῶν ἀνά τό πανελλήνιον καί οὐχί μόνον ὁμιλιῶν του καί τῶν ἐξήκοντα καί πλέον, τύποις ἐκδοθέντων, συγγραμμάτων του. Διό καί δέν εἶναι ὑπερβολή νά εἶπη τις ὅτι ὁ μακαριστός Γέρον ἐδημιούργησε μίαν φιλοκαλικήν καί πνευματικήν παράδοσιν, συνδέουσάν τό Ἁγιώνυμον Ὅρος μετά τῆς οἰκουμένης συμπάσης.

Εὐχαριστοῦντες τῷ ὄντι τόν ἐν Τριάδι Θεόν διά τās πολλὰς Του εὐλογίας, διά τήν σημερινήν πανήγυριν, ἣν ἅπαντες ἠξιώθημεν νά ἐορτάσωμεν, διά τήν νοεράν καί εὐχετικήν παρουσίαν τοῦ μακαριστοῦ μοναχοῦ Μωϋσέως, διά τήν τιμητικήν παρουσίαν τῶν ἁγίων Καθηγουμένων, τῶν πατέρων καί ἀδελφῶν, πρωτίστως δέ διά τήν φιλόστοργον πρόσκλησιν τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Γέροντος τοῦ Κελλίου Ἱερομονάχου

Χρυσοστόμου, ἵνα προεξάρχομεν τῆς πανηγύρεως, προτρέπομεν χρυσοστομικῶς, λέγοντες ὅτι ὅλα ὅσα ἔχομεν δέν μᾶς ἀνήκουν. Διά τοῦτο, ἄλλωστε, καί ὁ θάνατος ὅλα κάποτε θά μᾶς τά κλέψῃ. Ἐν μόνον μᾶς ἀνήκει: ἡ εὐσεβεία τοῦ βίου. «Ἐνός εἶ κτήματος μόνου εὐσεβείας ἰδιοκτήτωρ. Ταύτης σέ θάνατος ἐπελθών οὐ συλήσει» (ΕΠΕ 31, 380). Ασπαζόμεθα δέ πάντας ἐορτίως καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.